Αυτοαπόσπαση κι Ελληνικό Μέλλον (Νίκος Τουλαντάς)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 28 Σεπτεμβρίου, 2022

Αν μη τι άλλο βρισκόμαστε στην **εποχή της συντονισμένης δι-απόσπασης δια αυτοδιαφήμισης**. Είναι αρνητικό και είναι θετικό το ότι το ζούμε, για την ώρα.

Ανοίγεις την εφαρμογή κι αρχίζει η διασκέδαση (ετυμ. ο **διασκορπισμός**): Κινέζοι κάνουν κωλοτούμπες, Μηχανόβιοι κάνουν σούζες, Μπαλαδώροι βάζουν γκολ, η Κύρια το Βιολί, ο Εξυπνάκιας (εγώ) την ατάκα (άλλου), ο Αθληταράς τα μπράτσα, Σκυλιά-Γατιά στην υπακοή ή τη στάση του γλυκούλικου, Μορφονιοί και Μορφονιές παντού (: εγώ στην παραλία, εγώ στο εστιατόριο, εγώ στο ασανσέρ, στο μπάνιο, στο πλοίο, στο κρεβάτι, στο τατουατζίδικο… οι γλουτοί μου δίπλα απ’ την Ακρόπολη, η φάτσα μου δίπλα απ’ το έργο του Βαν Γκογκ, από δεξιά, από αριστερά, από κάτω, πάνω, πίσω, μπρος κ.ά). Πετυχημένοι, νικητές, ταλαντούχοι, γόητες, αλάνια – **πτώματα εν κινήσει προσποιούνται τη ζωντάνια.** Με συγχωρείτε αλλά άλλο αυτό που ίπταται κι άλλο αυτό που στόλισαν με πούπουλα.

Θέλουμε μια κάποια αποδοχή. Την ψαρεύουμε με μια κάποια στιγμή «επιτυχίας», «ευτυχίας», αξιοεπικρότητης ηδυπαθείας. Η συνταγή αυτού που θέλει να εντυπωσιάζει διαρκώς, αρχαιόθεν εντοπισμένη: η λούπα του «αεί επικαινουργείν» (Δημόκριτος). Η φωτιά του καπνού και η μυρωδιά του στη συνέχεια: «***Οι άνθρωποι που τους βαραίνει μια βαθιά θλίψη προδίδονται όταν είναι ευτυχισμένοι: έχουν έναν τρόπο να αρπάζουν την ευτυχία, σαν να θέλουν να την αγκαλιάσουν και να την πνίξουν από ζήλεια***» (Αλμπέρ Καμύ, Σημειωματάρια/48-51). Όχι μόνο προδίδονται, αλλά το απαθανατίζουν και το δημοσιοποιούν να συμβαίνει.

Και σκέφτομαι: αν η ζωή είναι μία δια των άλλων αποδεδειγμένη επιτυχία (likes), όταν κάποιος άλλος είναι πιο επιτυχημένος από εσένα, δε πρέπει να πέσεις σε κατάθλιψη, ή, σε αισιόδοξη τροχιά, να προπονηθείς σκληρά και να τον ξεπεράσεις σε

θετικές εντυπώσεις; Μα, όμως, ο πιο επιτυχημένος άνθρωπος που υπήρξε, δεν πέθανε (και ούτε καν τον ξέρουμε – ακατάδεκτη προσδιορισμού η επιτυχία άμα δε ξέρουμε τι είναι επιτέλους η ζωή!); Άρα; Τίποτα; Ή η επιτυχία, αν είναι τέτοια, αφορά κυρίως σε ένα μεταθανάτιο «ταμείο»; Αλλιώς ας ψοφήσουμε πετυχημένοι, όσοι θέλουμε.

Η αρνητικότητα με την οποία παρατηρώ και στολίζω την σύγχρονη εποχή, ενέχει, αποκρύφως, μία αδιάπτωτη σιγουριά θετικότητας. Πως αφού «φάμε απ' όλα», και σιγουρευτούμε ότι πεινασμένοι αεί παραμένουμε, θα μεταστραφούμε, θα διαλέξουμε το παραμύθι και θα αρνηθούμε την θλιβερή ιστορία μας (στην πραγματικότητα κάνουμε το αντίστροφο – πουλάμε παραμύθια), θα αρχίσουμε να θησαυρίζουμε στον ουρανό τον θησαυρό όπου ούτε θάνατος, ούτε επιτυχία, «*οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν*».

Και για να τελειώνουμε όσον αφορά στην του Ελληνισμού πραγματικότητα και στο τι μπορούμε να πουλήσουμε – ωμά, ναι! – στους άλλους που δεν θα βρουν αλλού: «Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, θα πρέπει να συλλογιστούμε μήπως μέσα στην εποχή που μπαίνουμε, δε μας απομένει άλλο εμπόρευμα από την πνευματική μας επίδοση» (Ζ. Λορεντζάτος, Μελέτες, τ.1/Το Εκφράζεσθαι). Μιλά για τους ανθρώπους (και Θεανθρώπους) που αποθηκεύει και κατασκευάζει αυτό το συχνά συναντούμενο «γλαρόν» (Αλ. Παπαδιαμάντης, Τ' αγνάντεμα) ξωκκλήσι της Ελλάδας, όπου αν το βγάλεις από το τοπίο, το τελευταίο, κυριολεκτικά ξεψύχισε. Μιλά για κάθε τέτοιο «μίλημα ψυχής» (Στου Τιμονιού το Αυλάκι), σε κάθε του μορφή. Ο πολιτισμός μας είναι γεμάτος από αυτές τις ψυχικές ομιλίες, που έχουν οικουμενική εμβέλεια κι αξία, αφού πλάστηκαν με θεμέλια την Τραγωδία, την Φιλοσοφία και το Ευαγγέλιο. Θέλουμε δε θέλουμε. Θέλουμε δε θέλουμε, «***κάποτε θα ξυπνήσουν αυτοί οι μικροί, που θα πούνε όχι στο ψέμα, στην επιπολαιότητα, στην παραχάραξη, στην πλαστογραφία, στην προδοσία, που χαλκεύεται εγκληματικά και θρασύδειλα με εκπαιδευτικά προγράμματα, αναγνωστικά βοηθήματα, οπτικοακουστικές εκπομπές […] θα έχουν απροσδιόριστες δυνάμεις που ξεπερνούν αυτούς τους ίδιους, θα είναι μαζί τους τα πνεύματα των περασμένων και τα διψασμένα παιδιά όλου του κόσμου***» (Το Άγιον Όρος και η Παιδεία του Γένους μας). Με τι επιχείρημα να αμφιβάλλεις; Εγώ λέω ότι είναι ήδη εδώ η μεγάλη αμφισβήτηση, και στρώνει το τραπέζι για να φάμε και να πιούμε αληθινή ζωή.

(Πηγή: antifono.gr)